

VASAS TAMÁS
istenérvek a totemcápa közelében

túlmutatók

az ostorosok alámerülnek a planktontérbe, a szigetektől távoli, felderítetlen korallzátonyok közelében minden anyagot elnyel a totemcápa szemvize, mint egy feketelyuk az óceánban. ennek a precíz erózióknak a folyamata olyan látvány, ami csak fájdalmat kelthet a melegtől elgyengült, zsíros szívben, és ezzel mindent elő is készített a természetén túli rendezetlenség ahhoz, hogy délután egy sompolygó, langyos vihar feldúlja a törzs ócska, rozoga viskóit, miközben a totem csak hallgat és szendereg. de a sámán látja talán, hogy majd ez hozza el „az élnkülés végtelen márciusát”, amiről a próféták hörögtek a régi, kontinentális fagyban, mindezek alatt egy hajótörött a sziklákon vakaródzva próbálja megérteni, vajon az itteniek hogyan számítják az időt, figyelik-e a távoli égitestek zavaros fényeit.

ontológiai érv

mostanra megjegyzem
a totemcápa tekintetét,

hiszen

több arcminóban is felkenték már a nedves
homokból kiágaskodó szörfdeszákák
felületére,

az első, legszembetűnőbb
tulajdonsága a szelídség,
az a sok fog, amivel
nem öl, a nyugalom,
ami valójában
csak

egy tengeri betegség tünete,
vagy idegen, nyers mágia,
ki tudja...

a totemcápa, most már
sejtem, csak egy zavaros
álom szomorú
következménye
lehet.

mert más
nem lehet.

már kezdetek
óta csak őt próbálom
figyelni a szigeten,

isten szavát, egy rövid
viccet a halálról.

szelíd kannibálok

a szigeten élő bennszülöttek voltak a történelem első emberevői,
olyan vadászok és gyűjtögetők, akik meleg húst visznek a cápa elé,
majd a szívét tetoválják a törzs legfiatalabb
csecsemőjének a homlokára.

ahogy nézem őket, arra gondolok, hogy ők találhatták ki az első
totemeket. egyelőre még egy sort sem merek
írni a rítusaik részleteiről.

prolegomena

amikor elmélyülten figyelem a totemcápa
tekintetét, eszembe jutnak azok a napok,
amelyeken görcsösen próbáltam szent
hitet táplálni a teljes napnyugtáig tartó
éhezésben, önmagam áltatásában,
hogy végül nem fogom
megrendelni a kfc-t,
és nem

rantom el a gyomrom, nem jön hasmenés,
nem jön majd félelem, a babonák
szigorára emlékeztető
sötétség.

ishmael az édesvízben
nem tudna krisnás lenni.
nem haragszik, amiért
nem próbáltam ki
varsóban

a „kinga” ásványvizet, és
nem tudja, hogy a moby
dick valódi elbeszélője
ishmael. sajnálom
a történeteket,
de nem

szeretném tovább
húzni az idejét.
itt még nem
tudom,
hogy

ő lesz a
gyilkosom.